

Egy szép jubileum nem pontosan az időpont szerint ünnepeltett meg. Május 13-án a budapesti Bástya étteremben jókedvű és jótorokú társaság találkozott: a Földényi-kórus múlt- és jelenbeli tagjai, több mint százán, hogy együtt legyenek, és köszöntések a mestert, a fiatal szívű, nagyszerű muzsikust, Földényi Jánost, ismerős és kedves emberek léptek hozzá egymás után: ketten alapító tagok, aztán Házy Erzsébet, Göndöcs József, Berkes János, mind az Operaház kitűnőségei. Mert legtöbbször a Földényi kórusra emlékezik, amikor énekesi útját felidézi. Ezért is volt az időpont eltolódás, mert valójában egy héttel később, május 20-án ünnepelte volna megalakulásának 40. évfordulóját a Földényi-kórus, de akkor a régi dalosok messzejártak, az Operaházzal Nyugat-Németországba utaztak. Milyen közelinek is tűnik az az 1934-es esztendő!

— Akkor már jó egy évtizede az egyetemi énekkarral dolgoztam — mondja Földényi János —, s jól ismert dalosok voltunk. Ábrahám Pál 1933 őszén a Magyar Szin-

Keddi beszélgetés

Földényi Jánossal

házhoz benyújtotta a Bál a Savoyban című nagyoperettjét, s ehhez erős énekkarra volt szükség. Noha a mi kórusunk férfiakból állt, Ábrahám azt mondta, hogy akinek ilyen jó férfikara van, annak könnyű lesz lányokat is verbuválni. Vállaltam a megbízatást és vegyes kórusként nagy szakmai elismerést arattunk. Ezután behívtak a rádióba. Stephanides Károly volt a zenei vezető, s megbízott azzal, hogy a rádió számára szervezzek egy olyan ütőképes, felkészült kórust, amelyik muzikális és mindig rendelkezésre áll. Az egyetemi énekkar legjobb énekeseit válogattam össze, s 1934. május 20-án mutatkoztunk be Rubens: Hollandi lány című operettjében. Ettől számított a kórus történetét.

A felvételek száma azóta aligha számolható...

— Ellenkezőleg! Minden adat megvan pontosan. Az ostrom idején ugyanis ruháim helyett a kórus történetét vit-

tem magammal. Negyven évre visszamenőleg még azt is meg tudom mondani, melyik felvételnél ki volt a technikus. Mintegy kétezer rádiószerelést könyvelhettünk el. Szirmai, Léhár, Kálmán, Jacoby, majd később a fiatal zeneszerző generáció. Kemény Egon, Fényes Szabolcs, Kerekes János, Polgár Tibor szinte valamennyi operettje felvételében szerepeltünk.

— Az adatok nemcsak a rádiószerelésekről beszél.

— Emlékszik az Állami Aruház című operettfilmre? A szinkronfelvételeket készítettük, amikor láttuk a filmet, hogy „A Duna-parti csónakházban” kezdetű dalnál a strandjelenetben ott tátog egy kislány. Hát ehhez gyorsan szólóénekes kellett, nagy zavar támadt, hogy most mivel. Jancsikám, mit csináljunk? — kérdezte a zenei vezető. — Gyere csak ide Böbel — szólítottam oda a kórusba az egyik kislányhoz. — Enekelj a dalt, figyeld a ké-

pet. Pompásan sikerült, elcsőre. A kislány az akkor 16 éves Házy Erzsébet volt. De már a háború előtt is állandó vendégek voltunk a Gyarmat utcában.

— Elismerések?
— Sok-sok jó szót és dicséretet kaptunk újságban és személyesen. De talán az egyik legkedvesebb az volt, amikor a rádió a görög drámák felvételére készült. Devecseri Gábor minket hívott megszavalókórusnak. Ez prózai feladat — próbáltam kitérni. Akkor ő azt mondta, hogy hosszú heteken át hallgatta a rádiót, s a Földényi-kórusnak volt a legjobb ritmusérzéke és a szöveg érthetősége is nálunk volt kifogástalan. Így aztán szavalókórusnak is „előléphetünk”.

Földényi János munkáját nemcsak itthon, a nagyvilágban is jól ismerik. Az első magyar kórus, amely Amerikában járt 1936—37-ben, az általa vezetett egyetemi énekkar volt. Eredményeiről idézhetnénk a New York Times és más lapok véleményét. Ő azonban maradt itthon, mindig önzetlenül szolgálva a kórusmozgalmat.

Ablonczy László

a Magyar Hírlap 1974. június 18.-i száma.